

Miodrag Stanisavljević

Jadi srpske duše
1995.

Novembar 1989.

Novinama ušuškavam okna,
za rusku spremam se zimu.
Možda neki nevidljiv
prolaz ostavim hladnoći – ko je šiša.
Al' ona i računa na moje nedoslednosti
i ona je očenj strpljiva.

Sneguljac-novembarac
a ja pri
a ja prigrlio sančić
na obroncima nedovršene rečenice.

Neka žgadija mota se u mraku,
stiskam prekidač al' sijalica ne miga.
Znam, svetlo se ne pali u lošim snovima
al' tako je u nas i na javi.

Lisice i lažne lisice
pretrčavaju preko dvorišta.

1989.

Jedna prepiska u Srbiji 1990.

U Srbiji zauvek komunističkoj
(pisala mlada N. rođaku L.)
očaj me za tabane hvata.
Lučni im klecnuo je svod,
trapezasto ispada kamenje,
al' vek može da potraje to.

Tužan i vrlo kurat, svicima napadan,
prolazio baštom nag-golcat L.
Koru kuvala lujka lunasta belo njegova
puloverčić da oboji, ručni rad.

U Srbiji ljuštura-puževoj, kneževoj,
(otpisivao L. istok-latinicom)
vozovi odlaze nasumice
ka nepovrat-plavim brdima.
Ležim nepomičan u mraku. Stvari se,
ispuštajući toplotu, stresaju, poneka
đipne i uruši se.

Belutkom ujed (pčelin) hladeći
N. je pisala: Postala sam
član jedne družbe koja bi

da liši ih »počasti, trijumfa i darova«.
Noću sastav svoje ispitujem mržnjice:
sitno zrno, finoća detalja. Pisala sam
i Predsedniku svih orno Srba
i bledoplavo Srba.
Možeš misliti!

Podrivač po prirodi prespor si za rušitelja
Il' i ti misliš da je državoklepstvo
sada preče od svega? Hvala! U jazbinama
pretvorila sam se u živuljku, a idiotskih
razgovora naslušala sam se za večnost.
U Srbiji kora-jabukinoj, bulkinoj.

Biciklom žuto ofucanim (svedenim samo na princip)
L. je odšandrcao do pošte
I inače besmislen ovde je opak.
Naime život. Naime u Srbiji
prah-lipovoj, cigla-nedovršenoj.
Strošiš li sile da opakost razbucáš
šta ćeš činiti kad te
mlad besmisal zaskoči?

Književne novine, decembar 1990.

Ponedeljkom, tramvajski,
viši stručni saradnik,
odbijen odskora
od sise komunističke,

a prilično plavobrad
u pitanjima umetnosti,
sećao se zelen-čojane
sobe sad asteroidski

daleke, i skočnih tetiva
oniks-telefonistkinje,
sećao se čunastih
ptica sa Baltika

i mladih Poljkinja
što pišahu na granici
češkoj naočigled
poslovnih čilagera.
Ista tuga i ovde
stigla mislio kušajuć
poznu gipkost pokreta,
ponedeljkom, tramvajski.

1990.

U Zemlji Zaobilaznoj
(sve mračnijoj, većoj ne)
kolena, po keltski, združgana
nosićeš, druškane.

Čelik-plavi jutrom
učesnici pohoda.
I svake večeri po jedna laž
zapada iza brdesa.

Bande lutajućih kartografa
najurenih sa dvora
s ludim razmernicima, krivuljarima
spopadaju putnike-namernike.

Ljizgav ponoćno piljim
u daleki odrub oluje.
Prozuja kurva na istok.
Obradovaće Rumune.

1990.

Tri dovršenju goda
klatarila se pjesanca

o životu slobodnih pasa
po rubovima Ujedinjene Evrope.

Sabirajući delove raspršene iskustva
o pogubi i spasu,

zanoseći se da tako
postaje deo boga,

pjesanca posrtala dovršenju
tri zgloba, tri goda.
Prelaz iz stajanja u pokret
najteži je, velio točak

a onda, očas,
od dve jedna postaje stopa.

1990.

Srpsko-hrvatski rat (1)

Na ledini leže
pobijeni Srbi.
Angel Ujedinitelj
sa njih tera muve.

U dvorištu leže
mrtvi Hrvati.
Posipaju ih krečom u prahu
– počeli su se crvati.

Treba ih – gušter velio –
ograditi u ruševinama,
ostaviti ih da se vijaju
dok se do poslednjeg ne poubijaju.
Međusobno.
I u nama.

Književne novine, septembar 1991.

Srpsko-hrvatski rat

Isturač brade, vepar ritski, njuši
Podunavlje. 500.000 cevi traže metu.
Iz probušenog stomaka silosa
curi zrnevlje. On češe čekinje butne
Pali cigarilos danski. (Damski?)

Ono što kažu »sipuća kiša«
ubili su petoricu onih što kažu »rosulja«.
Ona svejedno pada, a uostalom
po podne se pretvara u sneg.

Bomba zvana »krmača«
e-ks-pl-o-dir-a.
Selo napušteno sravnjujemo.
Ubijanje kuća – pričaju soldati –
prati naročiti cvil cigala, maltera
i kalcifikovanog vremena.

Dva akademika i jedan vladika
veslaju ka Ratnom Ostrvu.
Neku spodobu
u šuplju topolu zacementiraše.
On viče: Vrnite čun,
ja sam knez svih Srba
tamošnjih i onih tu.

Ubice s vencima od školjki
(ušnih) otpevaju mu:
za tvog smo se zemana
onako baš alavo
mladih života nasosali!
Hvala ti onoliko kneže!
Živela amnestija!

Književne novine, april 1992.

Srpsko-hrvatski rat (3)

Prošetao, radoznao žuto,
Samodržac jutru mrk
zemlje tanin Srbije
do čudne države u kojoj
svi se zovu »Van«.

Sačuvaj me bože, rekao,
eolsko-neonskih zemalja,
vratio se u psima opevane
predele anahronije –
čigra njegova tu se još vrti,
popovi i pesnici
poduhuju u njen rub.

Dočekali ga njegovi ratnici
s čakljama i torbuljinama,
proterali smo, velili mu,
pet (do šest) njenih sela
sa naših – to oblik kaže – brda.

A u Beogradu, mandal-gradu,
korzoom šetaju daždevnjaci
s beretama i bajunetima
podruku s poetesama
maznem (mazni mu bombu!)
A On im velio:
iskorišćena da je svaka
sunčana prilika za zločin
imali bismo Drusnu Srbiju
i ne bi nam se Veliki Pohod
pretvorio u zahod.

Književne novine, april 1992.

Sve se sliva u naš levak

Mi nemamo vojnih problema. Samo jezičkih.
»Oslobođenje« ili »pad«, na primer.
Ili, kako opisati sedefne prelive nemoći,
šikljanje peska iz stisnute šake
u vreme Pogančevog rata.

Na dvoru se otvara šampanjac
za jednu vonjavu – glava šarena – pobeđu.
Ljubičasti nekrofil, u ruševinama,
drži prvu sednicu vlade.

Kao što gušter svoj plavičasti
jezik hitne na muvu – dograbićemo ih,
recituje dvorski pesnik.
Dvadeset oligarha aplaudira mu.

Evropa je mlitava, naše oružje sofisticirano,
sve se sliva u naš levak,
– tolkuje glavni Rasudnik. Doista,
mi vojnih nemamo problema, a logičke
rupe – popunjavaju leteće grupe.

Poljsko ludilo je češće
al' ludilo brđana uvek je krvoločno
– mni, gledajući Potpredsednika,
romanopisac – čokotorezac.

Između paperjastih rečenica
(»Opsaduj dok ne crknu!«, »Ucmekaj na stepeništu!«)
pleše vojvoda šupkopljubac.
Nafrakana smrt žuri na televiziju.
(Potajno radi za oba propagandna štaba.)

Doista, mi nemamo problema sa našim kohortama
a i opravdanja su nam sve povozitija.
Ja sam državotvoran, peva rošavo stvorenje.
Ozimi grbavac otpeva mu. Iz svakog beščaća
poleću i naše verzije. One će biti seme
nove posleratne umetnosti.

Sve sliva se u naš levak.
Instrumenti su – javljaju – registrovali
trepet stomaćnih mišića onih što nas ne vole,
u južnom delu grada.
Leteće grupe već su se zaputile tamo...

Književne novine, decembar 1992.

Svetosavski plato

Samo podbel, jaglaci i vrba »mačak«
bili su na platou 9. marta.

Kiselo drvo, mečkina lesko,
orlovi nokti, pasji drenu,
šta čekate?

Samo muvac lanjski
u uglu prozora oživeo,
manje-više zvrndov,
udario je u staklasti
pogled tiraninov.

I što me najviše rastužuje
ni ona, iz moje šume,
veverica nije doveverila.
Poručuje mi:
kad zaresa topola
eto mene –
hop-la.

Književne novine, april 1992.

Prepodne jednog grada

Opis sablasnog Beograda
(spuštene žaluzine, probušeni dolasci,
prazni tramvaji kruže k'o bumbari)
dat je, u večernjim izveštajima,
kao prikaz postignutog umetničkog efekta.

Uostalom, u svakom tiraninu čmava
umetnik. Izopačen možda malo više
željom da odmah sagleda
dejstvenost svog umeća.
I da zatečenom publikumu vikne:
ha, štakore, zgrabio sam te,
Moja ars je arsenik za te!

Književne novine, april 1992.

»Studenti su ostali u domovima«
izvestila je sjaktavo jezičava
kritičarka moravske poezije
na Glavnom odboru stranke.

Sve što smo učinili za srpstvo
– pojasnio je akademik I. –
pokazali su da cene
zaneseni tobož u skripta i cmakanje,
lepi gojenci naši.

U našim toplim lejama
mi gajimo samo naš rasad!
– odbrusio je Šef Policije,
drug Mosad.

Književne novine, april 1992.

U doba kad je sluganstvo
bilo patriotska dužnost
a ubojice pratile »božjeg čoveka«
pesnik Đ. N. (neodoljivi
miris na povraćku trudnice)
objasnio mi je
da je nakaznost gusenice
samo tren preobražaja
u leptira – Srpstva.

Suklate nafrakane fosforom,
velio mi, tada će izbledeti,
kartografi će postati alkoholičari,
a oni koji su otišli, vratiće se.
Mada, dometnuo je, uron u ubistvo
ima zavodljivu skliskost.
K'o kad se jaje ptice poljarice
smandrlja nežno na dno gnezda.

Književne novine, april 1992.

Mladi zalizanko,
fašista srebrno-srpski,
s pućpuruć brčićima
i puž-golać naočarima,

pokreta raskuštranih
(pesnica u oluk,
bršljanu prst u oko)
prolazio deltoidnim
ulicama Profesorske Kolonije.

Kolačarke-pijačarke
(a iz Đurđeva)
velile mu: kupi nam
martinke-londonke,
otresi vaniliju
s pućpuruć brčića,
pravićemo utroje
grčka kolica.

Sačekajte me lepe dundice,
doneću vam pacovske bundice,
kad se, Petrovoj Gori crn,
iz Oseka vratim.

Književne novine, april 1992.

Poeziji akademika M.
pokoritelj Slavonije meša
malter od pljačke i jaja,
a arhijerej sremsko-bački
vuče za rep mačku.

Snažna je, uholažna je,
vele morlaci kninski,
umljem je kljukana,
jezički namacupana,
sisa naša duhovna,
poezija akademika M.

Al' dva na straži mlada
frajkora algastih bradica
klibe se njenoj vodici,

vele: ishlapili joj mehurići,
pandrknule joj kadence,
još onda kad je Besrebrenik,

kockajući se s mrazom i mrzovoljom
složio Opus 3.

Književne novine, april 1992.

Divlja gradnja

Na pančevačkom mačka putu
gradim belo kućeru.
Pedeset mi, ciganski konce
razapinjem na kočice.

Paralelopedi
– veli Ibn Sina –
bolji su za gradnju
od oblutaka.

Trska je dobar krov
– piše mi Lao Ce –
ako debljina sloja
odgovara jačini pljuska.

Tronogo komunist-poštapalo
šljapka movno oko placa,
čičak glocka, kosti klacka
tronogi ligeštul-komunist.

Književne novine, april 1992.

Ispovest

N. što je u januaru
volila moje postojanje
(a ne, kao što kažu,
čehavo teleso)
velila onom čije postojanje
krajem aprila prigrčila:

U jednom potklobučenom času,
dok su se na tavanu klale
bočne i kose sile,
prepustila sam se
sitnojuskavom M.

Trag njihov ponela sam nehajno
k'o pesak na dupetu skakačica-daljka.
Da l' ga otresoh il' se sam osu
– ubi me ako znam.

Beše to, dakle,
dogodovština bez početka i kraja.
Ipak, valja da znaš i ovo:

Bič ukrasni isplela sam mu

od guštera poimenice izvikivanih
da fijučući njime ispravlja puteve
kojima neće poći.

Književne novine, april 1992.

Dezertera N. pismo sinu

Filipu Davidu

Mi smo, izbojče nebeski, plemko Savina,
(kako te zovu poete i crnorisci)
obični potukači i pljačkaši.
Ratove vlage vrvni izmilnici.
Stvorenjem dakle pretežito ološ.

Jutros su naši pohodnici krenuli na zapad.
Ispraćali smo ih žučkasto-kosogledno,
kao avarski đaci.
I samo su psi (jer zbog nečega mrze metal)
lajali na kolonu naših topova.

Učili su te da pobožno izgovaraš »zemlja naša«
(s obaveznom inverzijom).
I drugi su narodi patrioti, nema zбора,
al' mi smo u tome prave svinje.
Nacion, nacion, grokćemo u horu.
Vele da smo mi Ratove glavudže šlem,
nezaustavljivi navalnici...
Mi samo duvamo minama pod repove,
od gradova – pravimo pećine.
Naše pobjede – teraju na povraćanje.
Ratovog dupeta slika to smo mi.

Naš Vođa, Ratove trube pljuvačka,
i pokoritelj susednih narodića,
naš Vođa, s gušter pogledom i čivit-usnama,
obični je mrcoljub. Bagrinog srebra zvrk,
ološeve česme napoj, a intelektualcima
(imamo i takvih) jogurt napitak.

A izvečeri korzoom prestonice,
nogostup u pup, landaravih pokreta,
šetkaju oduzimači života,
ništarije s božanskim ovlastima.
Okot rubnih svojstava obodne zemlje naseljava.
Tako je izgleda pisano,
izbojče nebesni, plemko Savina.

Književne novine, decembar 1992.

Juriš Srba

Juriš Srba
na vrata autobusa
Beograd–Obrenovac
puštena ustava
otcepiše mi list
golenjača mi gola
jedan drži moje rebro
dobro mu za bubanj
kolenove loptice
kotrljaju se okolo
jednu dograbih
može ustrebati
jedan mali pirgavi
nebesnik
iz buraga mi proviruje
između bubrege se promuvo
misli brži je od mene

Književne novine, novembar 1992.

Tatulin tat

Na ratnom rušu
(veli doktor Tucakov)
u zvonkoj osami
điklja tatula.

A skliskim granitom
Knez-Mihailove
ljubak mačjem strahu
promiče tatulin tat.

Pepeo mamin prodaje
(veliki je vidar-ranar),
hrvatsku kost nudi,
ima i bošnjačku mast.

»Samo da Srbin na Srbe ne krene«
hunjka kaluđer.
Asimetrično hodajući četvoronožac domeće:
»Sve je ostalo dopušteno«.

Po zidovima – naš Vođa,
okruglast, dulekast...
Između prolaznika
vijuga tatulin tat.

Književna reč, novembar 1992.

Crnorizac iz »Pravoslavlja«

Crnorizac iz »Pravoslavlja«
nazva me skakavcem iz »Otkrovenja«
al', velio, nauditi ne mogu raslinju
no samo ljudima bez božjeg pečata.

Zeleno-člankovite (a i maljaste)
posmatram svoje ude.
Još kakav sam ja skakavac!
Ponekad i skočibuba
– kad voda violinu vežba.

Strah me jedino da haustorski
ne popijem »skakavac«
u leđa il' bok.
»Srb je Hristov, smrti se raduje«
čati crnorizi, trebeći pirinač.
Orošen-oradošćen
na travnjaku ležim.
Vaskolik li sam, a?
pobedno se kezi pop.

Književna reč, novembar 1992.

Put bubašvaba

Bubašvabe ponoćno napreduju
štrokavim fasadama prestonice.
Uhodim njihov karavan
ka tajnom nalazištu hrane,
učim od njih –
u Srbiji, naime, živim.

Već lasno, ispod iglica,
otkrivam čehavu šumaricu,
a i pokoju štuku
nosim na kuku.

Hvala ti što si me podsetio, Svete,
da je hranotražica – umeće
i da milosti nema za uljeze.

Alavcu što mi pobra
nežne gnojštarke
(bele su, velio, ne mogu biti otrovne)
rekoh (u sebi): Srećan ti
susret s belom pupavkom!

Književna reč, novembar 1992.

Jadi srpske duše

Procvilila neusporedna
srpska dušica
sve ostale svojstvima svojim
prevashodeća,
jedinstveni u vaseljeni
elektronski fluks.
Teško je njoj rutavo samoj
mlečnici nebesnoj,
oko nje su uskopišćeni
čegrst ljubeći,
mušičavi,
sušičavi,
narodi.

Ne da se ona!
Dijamantskom rupuljinom
besno udara,
nove reke-graničnice
u prostoru proseca
– tu će večno hraniti
čistotu soja svog.

Nosekanjom srebrnom
njuši oblasti –
kiha, šmrca, nanjušila
selo puno nesoja:
sad će oni videti!

Napaljena napalm baca
duša patničko-ratnička,
eksplozivu zamršenu
kosu miluje,
izvečeri zamorena
ucmekavanjem
sedne na sleme i crepove
gricka k'o biskvit.

Književna reč, septembar 1992.

Iznad purifikovanih naseobina

Iznad purifikovanih naseobina
kiša pada. Svrake štrakću. Ohrabrio se i detlić:
ubice-pretkućnici već su daleko,
na moru, u šarengaćama.
Grafitni psi visokim skokovima

opevaju zalazak sunca.

Neke spodobе gamižu, kroz ševар, na sever.
Najurili smo iz ovih blago zatalasanih predela
(našoj duši sukladnih)
šafran-zjakava
i gomoljasto-gurava
plemena.
Slatkaste neka drugde
kopaju svoje kaćune,
sluzave svoje napitke
drugde neka kuvaju, kušaju.

Iznad purifikovanih naseobina
kiša pada. Sampas stoka na poljima, grafitni psi.
Pred očima puca
lepa komadeška teritorije,
za jednu kneževinu sasvim dovoljna.
Još samo da se nađu oni
što bi se, bez loših snova,
mogli skrasiti tu.

Književna reč, septembar 1992.

S poljskim miševima, u baraci

S poljskim miševima, u baraci,
slušao glasove Hegemonovih
odanika. Odakle li samo izviru?
Ispod svakog poljskog kamena,
iz svakog kristalčića
silicijumdioksidovog.

Na televiziji prizori
iz opsadenog grada.
Kroz rupe u zidovima
kulja svetlost Velike S.
Neki trčuljci, još nepogođeni,
hvataju zaklon. Usput,
šalju mi svoj stid
što su još živi.

Beznadežnost ima svoj krčag.
Vode pored postelje. I zvekir
na vratima. Zveči cekin
najamnikov. U pregib
kolena vlažnu njušku
smešta crni pas.
Prelet nadzvučnih aviona izaziva
zveket čaura tatulinih.

Iz gljive, na trn nabodene,
vetar raznosi spore.
Za Novi Zeland prestar
a prijateljima – grimasa,
dotrajavaćeš svoje dane
s poljskim miševima, u baraci.

1992.

Zimska bajka

U lakmus fašizmus Srbiji
u ponoć stiže ljubičasta ljubavnica
astma. Šapuće mi: da bi ojačili i srasli s telom
zapadni pipci naše oktopodalne, naše Velike,
traže mnogo nafte, zrnevlja i ulja dušinog.

U mimohodu – borac za srpstvo.
U džepu mu bomba (ba!)
čelične kuglice
migolje se, migolje.
Zelen-sinji eksploziv
boja njegovih očiju.

U primus socijalizmus Srbiji
prekuvavam soc. Nemam cukera, ali ne zakeram.
Umesto brašnom jutros su nas obradovali
otkrićem da su nam preci stari Tribali.

Mladi komunist ulicom
gricka veliku perecu.
Valja se, rekli mu, jer je Savindan.
Skokovima ruskog u parku hrta divi se.
Sutra će, mni, i rus-medved tako.

U lakmus fašizmus primus socijalizmus Srbiji
spavam. Oksalni kristali izbijaju mi kroz kožu.
Pauk crn, od četiri »S«, gleda me iz sobinog roglja.
Rusku ljubav, šapće mi, povoljno kupio sam.
I mrndža nešto o srpstvu i veri u boga.

Književne novine, april 1993.

Srbi pišaju na Sarajevo

Srbi pišaju na Sarajevo
upoređujući
parabole mokrače
s parabolama granata.

Zašto, upitah jednog raskrečenog,
satirete taj grad?

Taj grad je istorijska greška
i mora biti zbrisan
– velio mi pljesnuvši po dupetu top.

I dok ponavlja »zemlja srpska, zemlja srpska«
pljuvačkom mi lice prska
– ne on
nego nezgodan suglasnički sklop.

Republika, maj 1994.

Avarski đaci

Mariji

Uvek je isti raspored crnog i belog
na poprsjima i šapama pasa.
Po njima ćeš raspoznati naseobine
nas, avarskih đaka.

Konjozvrkasti Avari, učitelji naši,
odjurili su preko peščara i trščaka,
preko sedefnog obruba košave,
preko pogašenih vatri i zubala mrtvih pasa
odjurili su – u ništa.

U kolencima iskrzane trske
mi vidimo njihova mala lica,
lica duhova – savetodavaca.
Ona nam došaptavaju
koga i kada napasti valja.

Evropejci nas zovu »plemenom Ogavaca«
zbog naših podmuklih pohoda, pirova smrti
i bolećivog pozivanja na zakidanje nekog prava.
Oni ne shvataju našu nesreću:
nama nedostaje
ono što uvek nedostaje punom mesecu.
Mi možda i nismo narod, mi smo samo soj.
Anahronizam kao kesten, teški i sebi i drugima.

I zato potajno tražimo onu rupu u plavilu
kroz koju su u nevid nestali Avari
sa svojim psima i konjima.

1994.

Bog dobre prilike

Nebojši Popovu

Mi smo narod najstariji! rekao je Mazalo.
Mi smo okot plavetnila! rekao je Natpop.
Pesnici, dotrpeznici, zunzali su o nacionalnom osećanju.
I sve je doista obuzelo jedno osećanje
isto posle toliko vekova:

Osećanje dobre prilike, osećanje dobre prilike,
krećemo u zoru, krećemo u zoru,
biće lako, biće lako,
slabo su naoružani, slabo su naoružani.

Našem orahu treba prostora za senku, rekao je Polkovodac.
Naši su orasi krošnjeviti! rekao je učeni kepec.
Njihove kuće poružnjuju brda!
Njihova muzika rasteruje zečeve i ribe!
Oni peku glinu, muče svetu zemlju!
Tako su govorili pametari, ali glavno je ostalo neizrečeno:

Prilika je sjajna, prilika je sjajna,
slabo su naoružani, slabo su naoružani,
krećemo u zoru, krećemo u zoru,
iznenadićemo ih, iznenadićemo ih.

Popovi su zapalili borove iglice
i zapevali pesme u slavu Boga.
Većina je međutim čula glas svog starog boga,
boga dobre prilike:

Prilika je kajsijin cvet,
prilika se propustiti ne sme,
plenu se radujte, plenu se radujte,
omotajte vesla u krpe,
iznenadite ih!

1994.

Muve

U podne osobito bockavim
zelenotrbim svojim muvama
razgaćeni velio Tirančić
(rečima biranim):

Hajte, lepe nesnosnice moje,
odzujite do Bosne,
do Bosne mog ličnog vrta smrti,
tamo mnogo mrtvaka istegnutih
a nepronađenih leži.

U repuhu kraj potoka naći ćete ih,
ili na proplanku u bujadi,
il' ispod gljiva-suncobranki.

Donesite mi malo malce
na svojim maljavim nožicama
vonja i gusta mrcovskog
da liker zarni napravim,
da ga na sto iznesem
kad mi u goste dođu
akademici i crnorisci.

1994.

Tirančić smišlja zahvalnicu narodu

Lepi trojedni narode, najlepši
izjutra kad pokuljaš
iz kloaka-naselja,
iz javnog furgonskog prevoza,
– hvala ti.

Lepahni moj narode,
osećam nežnost prema tebi
dok čekaš u redovima
u kišo-mislenu jutro
za trougao mleka, romb brašna, krug masti.

Narode koji jedeš klovna čorbe,
budalu kupusa, ludaka krompira,
soleći ih kristalima plavila,
ne zebi, nećeš skapati od gladi,
muve, zapazio sam, umiru tek u decembru.
Hiljadu puta ti hvala.
Omogućio si mi ostvarenje davnog sna.

Uvek sam sebe zamišljao kao debeljuškastog kana,
pokoritelja stepskih narodića.
Ostao bih večno kancelarijski detlić.
Ti si me umuvao u istoriju.
Ako niko drugi gušteri će
dok se budu sunčali na ruševinama gradova
hvaliti moje ime.

1994.

Mòra

Miri Miočinović

Maslinki grčkog prijateljstva
prejela se, k'o kuja zaspala
žena mu; u noći Hegemon ostao sam.
Zevao, svinjsku (s jabukom u zubima)
glavu štrpkao.

Odjednom sa simsa glas neki zagrgljao:
»Masna svinjetina – krvava vladavina!
Krvava vladavina – otrovna jagorčevina!«

Hegemon osetio kako mu se hrptenjača izvija
(klasična slika mačjeg straha)
i zahripao: »Straža! Garda!
Uhvatite tog gada!«

»Straža! Straža!« izrugnuo se gost.
»U meku topolovinu zaglavila se tvoja sekira!
Tvoja okna od šecernog stakla pojeli su miši!
Tvoj gips već steže, nećeš stići da ga utrošiš!«

Hegemon zavapio: »Straža! Hulje!
Sutra ću dovesti nove teločuvce,
al' samo iz onih 176 krajinskih sela
gde se vernost vladaru s kolena na koleno prenosi
k'o tajna pravljenje sira!«

»Loše si sanjao, mili,
za rame ga žena prodrmusala,
čaša surutke, s jagorčevinom,
baš bi ti prijala!«

1994.

Rođenje Republike

Konačno imamo našu Zasebnicu.
Niko to nije mogao sprečiti:
mi smo državotvorni narod.
Za razliku od naroda-vancaga
mi znamo tajnu purpurne rose.

Predeli koje smo oslobodili
prosto su preporođeni:
černožjom se puši,
u stenama žice metala pevaju,
gušteri trčkaraju, žapci skaču,
pozdravljaju vlast našu.

Radost je velika, gradi se mnogo
a najviše česme-krajputnice.
Neki vele da su to Česme Ubica
što je s najvišeg mesta demantovano
jer kod nas lošoj savesti mesta nema.

Svi koje smo pobili punopravni su građani Republike.
Ne rade ništa, šetaju ulicama, sede na klupama.
Deluju skoro veselo
ta bleđa stvorenja nameštenih kostiju, zakrpljenih rana.
Imaju samo, umesto osmeha,
mlaziće krvi u uglovima usana.

1994.

Šetnja

B. C. akademik i dobar Srbin,
reče kvarcovanom M. K.
(pisac, živopisac i veoma dobar Srb beše i taj)
kad su se u gugutkino podne
sreli na štrafti podrinjskog grada V.:

Lepo je sretati usput
samo lica hrastolikih Srba
(poneki Garagan ne smeta,
izuzetak mazi pravilo).

Lepo je gledati ljubavnike mlade
kako zapucaju pjeje
preko dugačkog vetrušnog mosta
(u svim gradovima to rade a zašto
da kljuvnem nisam uspeo).

Neka ih nek tabanaju do mile volje,
ne smetni s uma da će se iz toga
okreni-obrni ispiliti
il' stolar il' soldat il' akademik
al' svakako dobar Srb.

1994.

Omarska

Omarska.
Smrt voli lepa imena.

Karlične kosti dobre su za uzengije.
Okrutnosti Cigana prema ragama uvek se divila gospođa Genetičarka.
Raspali ga po gubici, Joška.

Sve mlade Muslimanke
– naredio je General –
ima da nose na haljama
V-izrez sve do pupka
– moj pobednički znak.

Pobeda je božiji dar narodu nebeskom
a ko sa životima pobeđenih ne ume da se sprda
pobede nije ni dostojan.

Omarska.
Od butnih kostiju može se napraviti durbin.
Smrt voli lepa imena.

1994.

Koliko smrti
da se napravi jedna kneževina-opereta?

Koliko smrti i prognanika
da se ustoliči jedan stihoklepac?

Koliko smrti i ruševina
da bi jedna ocvala kurva
ulovila diplomatskog zeca,
da bi jedna namirisana baba
doživela ljubičasti grč?

Koliko smrti i laži
da bi jedan učeni kepec
dobio svoju Akademiju?

Koliko smrti i lupeštva
da bi bankarski pacov
osećaj ratne iskusio pobeđe
i da bi lenji ubojičin vučjak
škljocanjem zuba prekratio moljčev let?

1994.

Crnorizac P.

Crnorizac P. bio je veliki
stručnjak za određivanje starosti memle
njuhom istančanim – retko bi se
prevario za vek ili dva.

Bejaše veliki podvižnik.
Iskorenio je običaj igranja »trule kobile«
među kaluderima (doista sablažnjiva slika).
Propisao je nijansu cigle za gradnju crkava
i sastav legure za zvona.

Svakog se jutro svađao sa đavlom
koji bi mu obnoć zaturio čarapu desnu,
izvrnuo rukav na mantiji, u mrtvi
čvor vezao pertle
– sve da bi ga usporio u delima
od nacionalnog interesa.

Zločini, progoni, lupeštva
graktali su mu pod prozorom.
On je vodio teološke raspre
sa svojom prestarelom ruskom hrticom:
da li su »božja deca« svi
ili su neki ipak malo manje to?

Kukci gradojedci jutros su otišli na sever
(u trščacima su otkrili neki nenačet grad).
On im je mahao – šapom svoje hrtice.
Velikom – velio joj – Pravoslavijom
još ćeš se razmahati ti.

1994.

Pesma ratnih zločinaca

1.

Pucati, pucati na sve,
na ljude, kokoške, pse.

Pucati na svrake i na koze.
Praznu ali još toplu
postelju probosti nožem.

Pucati u odblesak
prozorskog stakla,
i u škrip »pevca«
vrh odžaka.

Pucati u boju divljeg maka
i u zveket mahuna zrelog graška.

Pucati u treperav vazduh jula
i u otužni miris đula.

Život koji nije nastao u znaku krsta
nek zбриšu pritisci kažiprsta.

2.

Prolaze ratni zločinci
– šapću za nama pločnici.
Poznaju se po bršljan-usnama
i sasušenim bobicama lica.

Mi smo umorni kosci a ne šetači-lutani.
Kroz ljudsku travu
napravili smo Veliki Prokos.
Opevaće nas gavrani.
Il' sveta ptica kos.

Dolaze ljudske zveri
– šapću gradski gušteri
bežeći u zidne fuge.
Odaju ih pokreti ruku odviše masni
i vonj kuge.

Gušteri cinkaroši!
Samo onaj kret ruke
ima punoću i prisnost
samo onaj koji se
završava Ubistvom.

U njihovim tetivama
– šapću gugutke platanske

namere bez peska
i snovi bez probuda se stane.

O gugutke usrane,
san i pokret su isto
i oboje se nežno
dovršavaju Ubistvom.

1994.

Osvajačev nokturno

Ševar vetra, ne mogu da spavam,
sjaktav po mislima vitla mi se šaš,
ševar vetra, ne da mi se spav.
Obećao sam ženi sutra će padati kiša,
Obećao sam narodu Veliku Srbju.

Sad, nije da nisam obet ispunio –
grubi zemljani radovi su obavljani.
Za ostalo će trebati vremenca, peska i vapnenca.
Ne ispustiti zaposed prva je
jutarnja zapoved svakog Srbjaka.

Obećao sam ženi: sutra će padati kiša.
Kiša na leševe, na peševe koporana soldačkih,
na grotla topova, na leskove
krstove kojima popovi
omeđuju zemlju srbjačku.

Što je trebalo porušiti – porušeno je,
što je trebalo potamaniti – potamanjeno je,
ostalo je prhnulo k'o čvorak-jato.
Neki to zovu »ratnim zločinima«,
drugi – »nezaustavljivom simfonijom srpske volje«.
Meni je svejedno.

Mom narodu nije.
Svaki podanik iz sebe svakog dana
izluči kalcijum opravdanja
i sluz objašnjenja
mojih pirova smrti i pustošenja.
Takva podanička nežnost mora
svakog vladalca da kosne.
Ali, te misli nisu snonosne.
Mislim na jedan grad...
Vidim... rupčagu... koja zja...
Ja spavam, ja spa...

1994.

Sećanje na Milana Milišića

Tamne pijavica-naočari na Bulevaru:
M. M. inkognito među živima.
Pesnik M. M. strasni Dubrovčanin dakle lotalica,
poginuo u pljačkaškom pohodu
Crnogoraca na Dubrovnik, leta 91.
Smisao njegovog života sveo se
na čangrljanje po porculanskom tanjiru
nekog brđanina i nečije jalovo
pritiskanje tipki Brother-elektrik pisaće mašine
u selu bez struje – popraviće je on.

M. M. inkognito među živima.
U bašti na Bulevaru
naručje dva deci crnog vina.
Velio mi: ološ uvek prepozna znake
dolaska svog doba.
Mi nismo. Sad smo samo glupe seni.
Bezlične praške
u prašini ruševina.

1994.

Sećaš li se, velio akademik Rozenkranc
direktoru televizije Gildensternu
sećaš li se pesnika M.?
Zar je taj još živ?
Sreo sam ga juče
u zakrpama od brezove kore
ratovao je s pijačnim osama
oko odbačenih krušaka
Baš smešan ratnik
Hodao je gradom (zirnuo sam za njim)
kao da hoda jazom
korak mu je još žustar al' hod mu se
nije tog svestan polako raspada
Zar je taj još živ ne pitam
ja nego znaš ko Zaista za tim
zaista nema potrebe
još koji mesečak najviše polgodac
i hod će mu se potpuno raspasti
Zglobovi i tetive rukovaće se
k'o posle izgubljene utakmice

1994.

Sedim u kafani za ohrabrivanje lopova
ne znajući šta da počnem, ne umejući da skončam.
Ispod kestenova šetkaju kurve
u perunika-suknjama
i cipelama od bivše zmijske kože.
Prate ih bivši poskoci.
Soldat iz Krajine – ne hvala! – nudi mi kozji sir.
Zaprolećilo je: klošar na skveru
skida pet džempera pet
ostavlja za svaki slučaj.
Starci u maskirnim uniformama
vraćaju se iz ribolova.
Krhke ali sa bujnim
sisama devojčice pod ruku vode ubojice.
Pas koji trči drvoredom u susret gospodaru
pripada nekoj drugoj pesmi.
Ova pesma jede mnogo dokolice.
Pokušavam da nađem tačku oslonca posao
bezizgledan kao traženje
nijanse neke boje po sećanju.
Mnogo loše muzike, smrti i mrtvačke rakije.
Lopovi kreću na posao.

1994.

Živeti u prizemlju, imati psa,
vreću sušenog hleba, čekati – šta?
Beograd je predivno mesto za gluvu smrt.
Pacovski miris dopire iz haustora.
Skočibube hodaju lokvama kao Isusi
blago uvijajući opnu vode.
Pretorijanci u ponoć nekog vijaju.
Ritam pucnjava odaje požudu ubijanja.
Samo psi reaguju.
Možda je sve to samo predstava
za Gospodara kog muči nesanica.
Ono što nas čini ljudima bez povratka
u onom je što nas razlikuje od pasa.
Svakako imati psa.
Zmije se ovde kamenjarkama zovu
a ti se ipak motaš po kamenju.
Septembar uvek klizne brzo,
meh boja izduši se.
Sutra potraži nešto za ogrev... Kupi so...
Proveri vrata pre nego što...

1994.

Avgustovska, po Preobraženju,
kad osahne jara i mladi noćni
vetar kad zavesama
stomake do grla napravi,
i kad krupozna
(preludijum i fuga br. 3)
kiša po cink-plehu krovnom
zabobonja
možeš smatrati da si srećan:
i govor
i sluh
prepustio si drugima,
nastojiš samo
da shvatiš
ono što mrak
onaj neprozirni
kazuje
očima.

1994.